

Beslutningsforslag nr. B 74. Betænkning afgivet af Finansudvalget den 24. april 1991

Betænkning og indstilling

vedrørende

den af statsrevisorerne afgivne endelige betænkning over statsregnskabet for finansåret 1988

Finansudvalget har behandlet den af statsrevisorerne afgivne endelige betænkning over statsregnskabet for finansåret 1988 samt de af statsrevisorerne afgivne beretninger.

Det bemærkes, at udvalget løbende har haft lejlighed til at behandle statsrevisorernes beretninger og de rigsrevisorrapporter, der ligger til grund for disse, efterhånden som de har foreligget, og at udvalget i forbindelse hermed eller f.eks. i forbindelse med gennemgangen af de årlige bevillingslovforslag har stillet spørgsmål til ministre, hvor der har været anledning hertil.

Ligesom i tidligere år tilslutter udvalget sig generelt samtlige kritiske udtalelser, statsrevisorerne har fremsat i betænkningen og beretningerne, og udvalget forudsætter, at den rejste kritik allerede har givet de berørte ministerier og styrelser anledning til dybtgående overvejelser om en forbedring af budgetlægningen og regnskabsaflæggelsen på de punkter, som omfattes af kritikken.

Et *mindretal* (Fremskridtspartiets medlem af udvalget) udtaler følgende:

Folketinget har med stemmeflerhed vedtaget en tillægsbevillingslov for 1988. Nu skal det endelige regnskab godkendes, hvilket er en ren formalitet. Statsrevisorernes betænkning over statsregnskabet for finansåret 1988 opregner en række punkter, hvor ministerierne har fået vejledning og påtale. At Fremskridtspartiet indstiller betænkningen til vedtagelse, skal ikke ta-

ges som udtryk for, at Fremskridtspartiet giver samtykke til det store overforbrug, der også fandt sted i 1988.

Ved behandlingen af statsregnskabet for 1988 som ved de seneste mange års statsregnskaber var man fristet til at tro, at grænsen for det folketingsvedtagne overforbrug i staten var nået. Men lige så sikkert har det været, at det næste års regnskab har udvist yderligere udviklinger i statsfrådseriet. Ud over den kendsgerning, at det er skatteyderne, der må grave dybere i lommeulden, hver gang et politisk flertal bevilger nye udgifter eller afviser at gennemføre besparelser, repræsenterer de stigende statsbudgetter en uhyggelig tendens.

Mens hele Østeuropa er i opbrud og skriger efter fri markedsøkonomi og mindre stat, går vi den modsatte vej. Velfærdsstatens bedrag betyder daglig salamireduktion af befolkningens frihed. Frihed er bedst defineret som fravær af tvang. Politiske flertal for begunstiggelse af nogle grupper betyder efterfølgende ufrihed og tvang for andre grupper.

Skal de danske problemer med arbejdsløshed, virksomhedslukninger, statsgæld og skatteplyndring af befolkningen løses, er en kraftig reduktion af de offentlige udgifter den eneste farbare vej. Dette kræver, at Folketinget vedtager reducerede finanslove, at der ikke kommer yderligere udgifter med tillægsbevillinger, og at de enkelte ministerier lever op til kravet om, at man skal passe meget bedre på andres penge